

Az intézmény 30 éves évfordulója 2023. március 24. 17 óra Öregtemplom

Isten éltesen sokáig! Hányszor mondjuk ki ezt a fohászt, kérést családi ünnepeken, születésnapokon. Aztán a szülők, nagyszülők sietve teszik hozzá, emlékszel, még csak most született, a minap még óvodás, nemrég még kicsi elsős volt, most meg már érettségire készül. Aztán se vége se hossza az emlékek felidézésének.

Ünneplő Gyülekezet! Kicsik és nagyok, aki már volt Péterfys vagy jelenleg az, és azok, akik majd ezután lesznek!

Isten éltesen sokáig! Szeretnék ma én is emlékeket felidézni, tisztelegve az alapítók előtt, veletek, akikkel a közelmúlt történéseit átéltük, és veletek, akik számára fontos, hogy ismerjétek a gyökereiteket.

1584 a Győri Evangélikus Iskola megalapítása

364 sikerekkel és nehézségekkel áldott esztendő követően:

1948 az iskola államosítása (a könyvtár, levéltár anyagát lelkészek, idős tanítók életük kockáztatásával rejtették el, ők sem gondolták, hogy az újrakezdéshez 44 évet kell várni)

1991. március 20. presbiteri szándéknyilatkozat született óvoda és iskola alapításáról. Hála egykori lelkészeinknek, hiszen **Tekus Ottó, Bárány Gyula, Ittzés Gábor és felesége Ili néni hite**, elszántsága, szeretete nélkül talán még váratott volna magára e fontos döntés.

1991 aug.17. Engedélyezem, hogy szeptember 1-i hatállyal a Győri Evangélikus Egyházközség óvodát működtessen, írta a város jegyzője válaszában.

Igaz, az óvoda 30 éves évfordulóját már megünnepeltük, de nem beszélhetünk az iskolánkról, az óvoda nélkül. **8 kisgyermeket írtunk be 1991 szeptemberében**, a nevelési év végére már 25 gyermekünk volt, ma pedig 5 csoportban nevelünk 125 kisgyermeket. Ács Györgyné, Noémi néni kezdeményezésére az egyik legkülönlegesebb módszer szerint nevelkednek a legkisebbek. Bocsássatok meg, ha eleinte nem bíztam az úttörő program sikerében. Ma már az egyik leglelkesebb csodálója vagyok nevelőmunkátoknak. Jelenlegi óvodavezetőnk, Tóthné Szebeni Gyöngyi végzi szolgálatát a legrégebben közöttünk. Ő így írt egykor az óvodáról: Egy olyan óvodai közösségnek lehetek részese, amely egyedülálló, és amelynek emberformáló ereje van, amiben Isten szeretete munkálkodik nap mint nap.” Hála és köszönet az óvodáért!

1992. augusztus utolsó vasárnapja

156 tanuló, 16 főállású nevelő, már kétcsoportnyi óvodás vonult be a csordultig telt templomba. Szívbe markoló volt látni a presbiteri székeken könnyező egykori idős tanítókat, gyülekezeti tagokat, az iskola egykori diákjait. Most elmondom, milyen volt a hangulat akkoriban. Alapító igazgatónk, Jancsó Kálmánné, Hanna derűje, szakértelme, hite, az ügy iránti szeretete mindnyájunkat megfertőzött. Kevés tanár élhetett át olyan pillanatokot, melyekben nekünk részünk volt. Csak a szüleink, idős lelkészeink elbeszéléseiből tudtuk, hogy mi fán terem az egyházi iskola. Hanna mellett szárnyalhattunk, önálló ötleteink, döntéseink lehettek. Egy család voltunk a gyerekekkel, szüleikkel és a lelkészeinkkel.

A legnagyobbak hetedikesek voltak, de abból két osztály is volt. Kértük Hannát, hogy ne legyünk A meg B osztály, mert az olyan snassz. Így lettünk 7J és 7E osztály, az osztályfőnökök keresztnevei után.

Elindult az iskola, a városban sokan nem örültek akkoriban ennek. Nincs még itt az ideje, nyilatkozta az egykori polgármester. Nem is nagyon adtak esélyt a bemutatkozásra. A diákjaink azonban gyorsan bekerültek városi versenyek döntőibe. Egy tanítványom egyszer sírva mesélte nekem: nem merem elmondani, hogy hova járok, mert kinevetnek a többiek, azt hiszik, mi éjjel-nappal imádkozunk.

Hanna néni egykor így beszélt a kezdetekről: „Nagy jelentőségű volt az a tény, hogy egy értékét vesztett világban nyíltan vállalhattuk keresztény elkötelezettségünket.”

Lacknerné Puskás Sára egykori óvoda és iskolalelkészünk, aki hosszú évek munkájával formálta az intézmény arculatát és benne mindnyájunk lelkét, így fogalmazott: Az ember az arcát sok mindennel ápolhatja. A tiszta, egyenes tekintet azonban csak belülről munkálható. Legyen az iskola arca a belső harmóniától evangélikus.

Talán az sem véletlen, hogy intézményünk iskolalelkésze, **Csorbáné Farkas Zsófi** is egykori tanítványunk volt, mint ahogy az sem, hogy a városunkban, illetve a megyében már két volt diákunk teljesít szolgálatot evangélikus lelkészként.

Sokszor kérdezték tőlünk, **mitől evangélikus** az iskola. Erre a kérdésre a legjobb válaszok mindig kívülről érkeztek, hiszen nekünk már néhány hónap elteltével minden természetes volt.

Egy híres amerikai professzor ezt így fogalmazta meg (2002) „Ez az iskola nemcsak az elmúló élet iskolája, hanem az örökkévaló, Jézussal közös életé is. „

A szívemhez kedves a következő megfogalmazás is egykori hetedikes diákunktól:

-Mondd csak, miért jó ide járni és mitől evangélikus ez az iskola?

-Hát attól, hogy itt a tanárok nagyon szeretik egymást.

Minden ötletünk, kezdeményezésünk ebből a szeretetből táplálkozott.

Az természetes volt, hogy a kitűzött keresztyéni nevelési elvek mellett az oktatást is magas színvonalon kellett és kell ellátnunk. A folyton bővülő péterfys tantestület tagjai az adott oktatási, nevelési programok szellemében átképzésekre, továbbképzésekre jártak, szakdolgozatokat, portfóliókat írtak. **Általános iskola, nyolc, majd négy évfolyamos gimnáziumot is magába foglaló oktatási intézmény lettünk.**

Az első érettségi vizsgára az indulást követő 10. évben, 2002-ben került sor. Emlékszem, az érettségi elnökök kezdetben mennyire meglepődtek azon, hogy az érettségi vizsga reggelén a szülők és a tantestület kísérete mellett Isten igéjének hallgatását követően az Öregtemplomból indulnak a diákok a vizsgahelyszínre.

Minden érettségi vizsga ünnep az iskolánkban. 15, 12, 4, 6, kinek mennyi jutott, emberformáló esztendő lezárása.

A **szalagavató** egyik legszebb pillanata, amikor a végzős diákok tanítóikra, tanáraikra tűzik a szalagot. Nem felejtik kisiskolás éveiket sem. Hogyan is lehetne elfelejteni azt a sok szeretetet, türelmet, amit tanítóiktól kaptak. Az alsó tagozatban nemcsak a betűvetést és olvasást, számolást tanulhatták meg. Se szeri se száma nem volt a népszokásokhoz és egyházi ünnepkörhöz tartozó eseményeknek. A tanítók kreativitását, keze munkáját dicsérik az otthonos tantermek, a folyosók falai vagy az ünnepek során virágdíszbe öltözött épület.

Néhány évvel később az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyeredmények, az érettségi átlagok és a felvételi eredmények alapján már a **100 legeredményesebb iskola között tartottak bennünket nyilván.**

Biztosan nem véletlen, hogy iskolánkban **alapfokú művészeti oktatás** is folyik. A látogató a kiállításokon gyönyörködhet a tanulók munkáiban, a művésztanárok tehetségében.

Természetesen tanárként és diákként sem a tanórák és a vizsgák komoly, néha homlokizzasztó pillanatait élnek az emlékezetünkben a legtovább, hanem az értékesen együtt töltött szabadidő, iskolai programok, ünnepélyek percei.

A teljesség igénye nélkül idéznék ezekből is néhányat.

1994-ben mentünk először külföldre a **németországi Emsdettenbe**. A Holland határ melletti kisvárosban a helyi gyülekezet gyermekeivel együtt táboroztunk. Ma nem tudjátok elképzelni, mit jelentett ez akkoriban. Mi nem járhattunk nyugati országokba, ezért a rendszerváltás utáni első nagy utazásunk felejthetetlen volt.

Azóta rengeteg helyen megfordultak diákjaink. **Idén 20 éves az augsburgi kapcsolatunk**, már az **amerikai út** sem tűnik elérhetetlennek, diákjaink zenei szolgálata a **finn testvér gyülekeztünk** meghívására, örök emlék marad. A **neuendettelsai Comenius** projektjeink sok diákunk számára jelentett meghatározó élményt. A külföldi kapcsolatok, nyelvtanáraink elkötelezettsége, diákjaink kitartásának eredménye a nyelvvizsgák magas száma. Sok mindenért népszerű a gimnáziumi képzés intézményünkben, az egyik ilyen ok a **sokszínű idegennyelv választás lehetősége**. **Erdélyi utazás nélkül nincs érettségi**. Jó látni azt a lelkesedést, ahogyan felkészülnek osztályaink erre a kalandra, s azt megelőző „Adventi illatok” nevű rendezvényre.

Az osztálykirándulások során bejártuk szinte az egész országot, de nemcsak busszal és vonattal, hanem kerékpárral is. **Bringáztunk** a Szigetközben, a Balaton és a Fertő tó körül.

A Fertő tó kerülőre jómagam egyszer vállalkoztam iskolai kereteink között. Kettős érzésem volt: egyrésztől nagyon büszke voltam diákjaink erőnlétére, másrészt eldöntöttem, hogy többet nem megyek velük, mert elég ciki volt az ötödikesek hátát látni egész úton.

Komoly dolgokba is belevágtunk.

A péntek esti **Teaháznak** sok híres vendége volt: Ittész János, Korzenszky Richárd, Nagy Gáspár, Gülch Csaba, Erős Zsolt, Görbicz Anita, Csaj Renáta, csak hogy néhányukat említsem.

Minden **ünnepély, megemlékezés, évforduló** felemelő élmény volt és ma is az diáknak, tanárnak és szülőknél egyaránt. Csak egy- egy kiragadott esemény az előbb általánoságban megemlégettekből:

- **Adventi koncertek** hagyománya a legkisebbektől a legnagyobbakig.
- **A városi furulyafesztiválon** mi lépünk fel mindig a legnagyobb létszámmal. Milyen gyönyörű is, amikor a legkisebbek és a legnagyobbak együtt zenélnek.
- **Nem volt a miénknél professzionálisabb bábcsoport az országban**. Mennyire büszkék voltunk rájuk, meg a hittanosainkra is, akik taroltak az országos megmérettetéseken. **2017, a Reformáció 500** versenyre való felkészülés nemcsak a diákokat, de a tantestületet is összekovácsolta. Az összefogás meghozta gyümölcsét, országos döntő, televízió felvétel és jutalomutazás Wittenbergbe.

- **A Jónás előadásunk is emlékezetes, a Kisfaludy napok, Helikon napok is sikereket hoztak.**

- **A férfikórus szolgálatát** sem hagyhatom ki a felsorolásból. Igazi örömeleklés volt, emlékezetes fellépésekkel. Az iskola hírnevének öregbítéséért sokat tettek ezek a vidám fiúk.

-A vidámság mindnyájunk része a farsangokon, **az év osztálya választásokon is.**

-Az együtt alkotás öröme tapasztalhatta meg a győri **Evangélikus Gimnazisták Országos Találkozójának** több mint 300 résztvevője. A város összes jelentős művészt sikerült megszólítanunk. Közülük **Medveczky Ádám** Liszt díjas karnagyunk visszajelzését soha nem fogom elfelejteni. „Életem egyik meghatározó élménye volt ez a két nap. Két nap alatt sikerült zenekart létrehoznom tehetséges ifjú hangszeresekkel.”

- **A reneszánsz vetélkedő győztesei**, egy egész osztály, egy reneszánsz négycsillagos kastélyszálló lakói lehettek.

- Az **Országos zenei tábor** csemegének számított a fiatalok körében.

- Az egykori diákújságunkat, a **Hírharangot** még Nagy Gáspár költő is méltatta.

Bizonyos tantárgycsoportok nem az előbb említett módon, nagy közönség előtt bizonyítanak. A **természettudományok és a matematika** erősségét nemcsak versenyek, pl. a Zrínyi Ilona, a Bolyai, a Hevesy, a Kahn Károly, vagy egykor a Sajó Károly mutatják, hanem a továbbtanulási és pályaválasztási szándékok, majd a beteljesült szakmai sikerek jelzik. Személyes élményem gyakorta, hogy nem tudok a kórházba vagy rendelőbe úgy belépni, hogy egy volt diák, aki orvos vagy egészségügyi dolgozó, ne köszönne rám.

De hálával emlékezem meg a **sportolóinkról, a sporteseményekről** is. A **Péterfy kupa** ma már fogalom, ahol nem a győzelem, hanem a becsületes küzdés a főszerep.

A **tornacsarnok avatása** ütő zenekarunk saját szerzeményű dinamikus dallamaival és gimnazistáink 48 ütemű gyakorlatának látványával örökre a szívünkbe vésődött.

Világ, Európa és országos bajnok sportolóinkról a legfontosabb, amit elmondhatok, hogy a szívemhez nem is a teljesítményük, hanem az alázatuk és a szerénységük állt a legközelebb.

Fontosak az eredmények, a továbbtanulási útmutatók, de meggyőződésem, hogy a **Pro Urbe díjat** elsősorban nevelőmunkája nyomán érdemelte ki a tantestület.

Szolgálatom utolsó öt évéről most csak annyit: Számomra még ennyi év távlatából is álomnak tűnik mindaz, ami megvalósult. **Kara Ákos** országgyűlési képviselőnk állhatatosságának köszönhetően megmenekült a templom, a konvent épülete, lett mégis tornacsarnok, lett kollégium, minden, amit **Ráskai Péter** évtizedekig a szívében és a rajzpapírjain dédelgetett. Köszönet és hála Istennek, hazának, az egyházunknak.

Örömmel tölt el, hogy egyre több volt diákunk íratja be gyermekét egykori alma materjébe, s egyre több volt diákunk végzi szolgálatát munkatársként közösségünkben. Hálával gondolok utódom, **Kolarovszky Zoltán** igazgató úr szolgálatára, aki biztos kézzel irányítja az intézményt és gondoskodik arról, hogy a tantestület továbbadja a következő nemzedéknek a Péterfys szellemiséget, mert most már ő is tudja;

„akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

Isten óvja és éltesse a péterfysek nagy családját!